

Vesnice Jaderno, ležící na úpatí Jizerských hor, se probouzí do nového dne. Je konec zří, čas kouzelného babího léta. Sluníčko se sice úspěšně dere na oblohu, ale jeho paprsky už zdaleka nemají takovou sílu jako za pevné vlády léta. Také brouzdat v trávě plné rosy už není poetické, docela studí...

Leopoldu Hamáčkovi se z vyhřáté postele vůbec nechťelo. Jednak se potvrdila teze, že když se chlap po padesátce ráno probudí a nic ho nebolí, je s největší pravděpodobností po smrti, protože jeho naopak bolet každý sval, cítil každou kostičku v těle. Bolel ho, jak se říká, celý člověk.

Navíc, protože nemá ve svém stavení zavedené ústřední topení, musí vstávat do studena. Jeho první cesta proto vždycky vede ke kamnům. Když plamen olízne papír a začnou prskat první třísky, zahřeje se člověk nejprve tím, co slyší, po chvíli začne stoupat teplota v celé místnosti.

Teď už ale pan Leopold vstávat musí, jeho kokršpaněl Ferda škrábe a skáče nedočkavě na dveře a dožaduje se vypuštění na zahradu. Dělat loužičky uvnitř stavení jej už jeho pán dávno odnaučil.

Když se asi po dvaceti minutách vrací psisko zpátky do chalupy, má už pan Leopold nejenom zatopeno, ale i připravenou snídani. Pro oba stejnou – teplou bílou kávu z cikorky a do toho nalámaný dva tři dny starý chléb. „Boží dar se nesmí vyházet!“ vysvětloval opakovaně pán svému všímavému psovi.

KOUZELNÁ HRA s oblázky

JAN STACH

Chutnalo jim oběma.

Když Hamáček sklídl ze stolu, začíná starý už tisíckrát opakovaný monolog: „Tak to bychom měli, Ferdo, a co budeme dělat nyní?“

Pes ví, že jeho pán na něho mluví, a tak když nemůže odpovídat slovy, alespoň na něho neustále kouká a souhlasně vrtí ocasem.

„Dneska je středa, tak musíme jít nakoupit!“

Kokršpaněl radostně zašteká, těm slovům rozumí a dobře ví, že nedílnou součástí jejich společných nákupů je zakoupení a na místě i sněžení voňavého špekáčku. Pan Leopold tak činí i v případě, kdy bývá jeho peněženka skoro prázdná a do výplaty starobního důchodu ještě zbývá několik dnů. Raději si nekoupí něco pro sebe, ale Ferdu nikdy neošidí. Dluží mu to za kamarádství, které mu pomáhá zvládnout strasti každodenního života starého člověka.

Je přesně deset hodin dopoledne, když oba vycházejí na cestu. Ferda je bez vodítka, dobře ví, co může a co ne. Jeho pán ho nekontroluje, není to zapotřebí.

V zatáčce pod mostem se starý muž na chvíli zastaví a zadívá se na žlutý domek po své pravici. Už je to týden, co se dívá na stejný obrázek. Zatažená okna, žádný zřetelný pohyb okolo stavení ani v jeho okolí. „Ta Ště-

pánová snad musela někam odjet!“ konstatuje Hamáček.

Ferda nic nenamítá.

„Ale stejně je to divné. Nikdy nikam nejzdila,“ dodává chlapík ještě.

V nedalekém obchůdku se smíšeným zbožím se pan Leopold potkal s paní Sedláčkovou. Manželkou jediného opravdového kamaráda, kterého v celé vesnici má: „Ahoj, Ančo, co dělá Vašek?“

„Jako každý chlap se vyhýbá práci!“ směje se oslovená žena.

„Zrovna ty si můžeš stěžovat. Vašek udělá, co ti na očích vidí!“ chválí Hamáček kamaráda.

„Ty aby ses ho nezastal!“

Když společně vyšli z obchodu ven, pan Leopold už nevydržel mlčet: „Kdy jsi naposledy viděla Štěpánovou?“ potřeboval vědět.

„Proč se na ni ptáš?“

„Neklaď mně otázky, ale odpovídej na ty moje!“

„Je to tak deset dnů. Zrovna tady v krámu to bylo,“ vzpomněla si.

„Tak to mně nejde do hlavy.“

„Řekneš už mně konečně, co se děje?“

„Má už několik dnů důkladně zabedněný barák, zatažené záclony i závěsy, a nic nenasvědčuje, že by tam někdo byl!“

„Poldíku, vždyť dobře víš, že nemá kam

odjet. Jediná dcera je provdaná v Kanadě a jiné příbuzné už nemá.“

„Možná jela do té Kanady,“ přemýšlí nahlas Hamáček.

Ani s touto úvahou však příliš neuspěl: „To se mi nechce věřit. Víš přece, jaká je?! Ta kdyby se chystala za moře, tak by to věděl v naší vsi určitě každý! A s tím, kdo by jí nezavídel, by nepromluvila!“

Na nic, co by záhadu vysvětlovalo, nepřišel ani Ferda...

● ● ●

Bylo půl šesté odpoledne, když mi volala teta Sedláčková z Jaderna: „Jak se máš, Petříčku?“ byla jako turecký med – sladká a vláčná.

Lekl jsem se, protože teta doma telefon neměla, musela volat z budky na návsí a navíc není Bellův přístroj jejím přítelem. Používala ho pouze v krajní nouzi: „Stalo se něco strejdivi?“ vyhrkl jsem.

„Nemaluj čerta na zeď! – Raději si přijed pro vajíčka!“ pustila se do mě bez dlouhého úvodu.

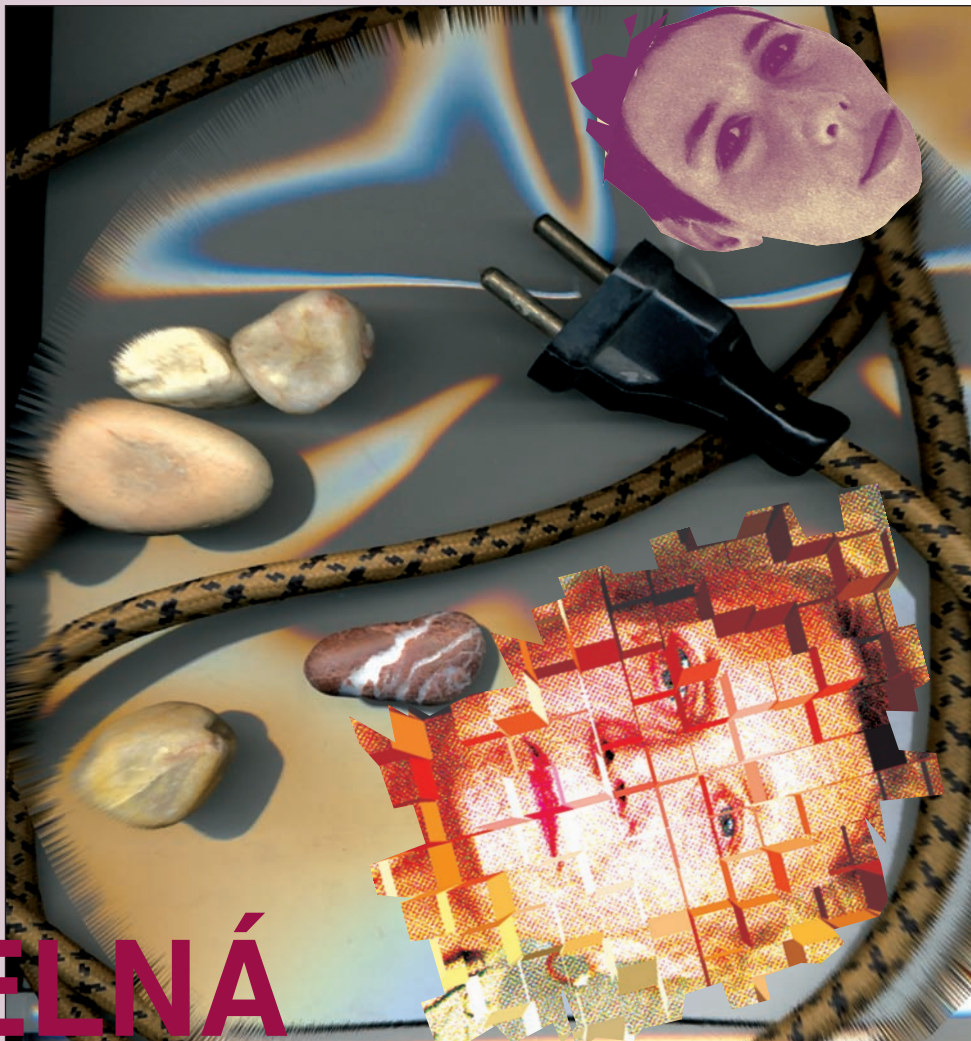
„Nikdy jsi mi je nenabízela?“ zůstal jsem proto podezíravý.

„Snad mi nechceš tvrdit, že máte ve městě čerstvá vejce?“ argumentovala naprosto nesmyslně.

„Nic takového neříkám. – Dobře, tak já se na vás přijedu o víkend podívat,“ sliboval jsem. Měl už jsem sice něco v plánu, ale co by člověk neudělal pro klid v rodině.

Byla nespokojená dál: „Ne o víkend, ale dneska přijed!“

„Teto, tak tohle není rozhodně jenom tak!“ zněla v mém hlase opět velká nedůvěra. „Děje se něco?“

„Je vidět, že jsi policajt. Pořád se musíš na něco vyptávat,“ odbyla mě.

Raději jsem zmlkl a za slabou čtvrthodinku už sedal do auta a vyrazil do dvacet kilometrů vzdáleného Jaderna.

Teta mě přivítala kávou a koláčem: „Jak se ti jelo?“ začala bezelstně.

„Jsem jako na trní!“ dával jsem bez skrupulí najevo svou nervozitu. „Copak to tady máte za zádrhel?“

V tu chvíli vstoupil do místnosti mně povědomý stařík: „To jsem všechno zavinil já!“ začal sám. „Ty už si na mě, Petře, asi nepamatuješ, ale já jsem nějaký Hamáček.“

„Pamatuji,“ oponoval jsem. „Chodil jsem přece s vámi pytláčit na potok nad vesnicí. To byli pstruzi, co?“

Měl z mé vzpomínky upřímnou radost.

„Doufám, že pořád sloužíš u policie?“ zajímala se pro změnu teta.

„Co to má společného s těmi tvými domácími vajíčky?“

„Potřebujeme, aby ses šel podívat do domku paní Štěpánové,“ dozvěděl jsem se konečně, proč je o mě takový zájem.

„To je ten barák u mostu?“

Přikyvovali, tak jsem se vyptával dál: „Copak vy se té paní bojíte?“

Promluvil pan Leopold: „Ona už několik dnů nevychází.“

„Na to tady snad máte nějakého místního okrskáře?“

Teta to ale viděla úplně jinak: „Co když se tam nic nestalo? – Pak budeme pro legraci celé vesnici až do Vánoc!“

Ješitná byla jako mnozí herci z Národního divadla!

Rozhodl jsem se, že se tam podívám: „Ale jestli to bude planý poplach,“ obrátil jsem se na tetu Sedláčkovou, „tak mám ta vajíčka zadarmo!“

„Nech toho, víš dobře, že bych si od tebe stejně žádné peníze nevzala.“

Už byla tma, tak jsem si vypůjčil svítilnu a vyrazil. Chtěli jít se mnou, ale to jsem jim, alespoň částečně, rozmluvil: „Zůstanete stát u mostu a nehněte se z místa, dokud na vás nezavolám!“

Nadšení z toho nebyli, ale netroufli si odporovat. Něco si šeptali pod vousy, ale já dělal, že nic neslyším.

Přední dveře a okna byla opravdu zavřená.

Uspěl jsem až v zadním traktu. Tam bylo dokonce otevřeno dokořán.

Na chodbě ležel umlácený voříšek. Všude okolo byla spousta krve. Musel to být pořádný masakr!

Tušil jsem, že bude ještě hůř...

A opravdu, ještě horší to bylo v kuchyni. Majitelka domku tam nehybně ležela na podlaze, její oči vyjadřovaly obrovské zoufalství, okolo krku měla omotaný elektrický kabel. Brzy zjistím, že je od její žehličky.

Smrt už tam kralovala dlouho.

O tom, že budeme vyšetřovat vraždu, už nemohlo být pochyb...

● ● ●

K prvním informacím, které jsem z přivolaného lékaře vydoloval, patřilo, že Věra Štěpánová je mrtvá pět až sedm dnů. Zdálo se, že i příčina smrti je nasnadě, ale tady vždycky necháván poslední slovo výsledkům pitvy.

Co se týče motivu, sexuální rozhodně nebyl, loupežný spíše ano. Ve všech místnostech byly otevřené skříně a vyházené zásuvky na podlaze. Neměli jsme doklady zavraždění, její peněženka nikde neležela, ani žádné peníze jsme schované nenašli.

Podle chování pachatele na místě jsem předpokládal, že se jedná o člověka, který se dopustil trestné činnosti poprvé a bude spíše mladšího věku.

Mohli jsme předpokládat, že k činu došlo někdy uprostřed týdne a podle toho, co se o mrtvé vědělo, to musel být spíše někdo, koho znala. Prý byla vůči cizím lidem velmi opatrná. Jenomže vrah se mohl dostat dovnitř i přes její nesouhlas, například když vyšla na dvorek pro dřevo, uhlí, nebo nasypat slepícím...

Jednu věc jsem ale nechápal!

Nejenom v kuchyni, ale i na chodbě byla rozházena spousta malých oblázků. Určitě pocházely z nějakého potoka. Bylo málo pravděpodobné, že by je tam majitelka naházela sama. Pomineme-li, proč by si tímto způsobem udělala v obydlí nepořádek, pak také chodit po hladkých kamínkách bylo velmi nebezpečné. Oblázky dlouhodobě opracované vodou nejenom tlačí, ale i pořádně klouzají. Musel je tam rozházet pachatel, ale proč to udělal? Co nám tím chtěl naznačit?

Když bylo ohledání u konce, došel jsem si k mostu pro Hamáčka. Jednak jsem chtěl, aby mrtvou jednoznačně identifikoval, takový je předpis, a také aby se tam podíval svýma očima. Protože v minulosti v domku byl, mohl by si povšimnout něčeho výjimečného, nebo něčeho, co tam nepatří.

Začal těmi kamínky: „Paní Štěpánová byla akurátnice, ta by tady takový bordel nikdy nenechala!“ ukazoval můj svědek na podlahu.

„Určitě?“

„Jednou jedenkrát byste přišel zvenku a neprezul se a měl byste s ní velké komplikace!“ nedával prostor pro pochybnost.

„Je to doopravdy ona?“

Pohlédl na mě jako na blázna: „A kdo by to, prosím tě, měl být?“

Nechtěl jsem mu dalekosáhle vysvětlovat své pohnutky, ani povinnosti: „Ano, nebo ne?“

„Ano, je to Štěpánová.“

„Povšiml jste si tady něčeho, co sem nepatří, nebo co tady přebývá?“

„Budeš se divit, ale všiml! – Kde má brýle?“

„Cože?“

„Ptám se tě, proč nemá Štěpánová na nose brýle? Nebo ležely vedle ní na podlaze?“ byl si Hamáček hodně jistý.

My jsme ale v domku žádné brýle nenašli: „Musela je nosit pořád?“

„Ona měla pět, možná i sedm dioptrií. Bez brýlí by nenašla ani dveře!“

Před námi byla další záhada...

Vysvětlování mě čekalo i následujícího dne ráno u mého šéfa: „Co jsi tam vůbec dělal?“ zajímalo ho.

Bez vytáček jsem mu celou anabázi popsal, včetně vajíček.

„Ty to máš v Jadernu pod palcem, a když se něco šustne, tak oni si tě zavolají a ty tam vyrazíš?“

„Nedělejte si ze mě legraci! – Akorát z toho mám práci navíc!“

Můj nadřízený se pousmál: „Jsem rád, že jsi sám pochopil, kdo bude případ vyšetřovat.“

„Jednak jsem si osobně řídil ohledačku, a protože jsem tam před lety jezdil na prázdniny, trochu znám i prostředí,“ nebral jsem to jako křivdu.

„Petře, ten případ musíš co nejrychleji vyřešit!“ dozvěděl jsem se na rozloučenou, co mně nikdo připomínat nemusel...

● ● ●

Vyslechl jsem už skoro celou vesnici, ale všechno to zatím bylo o ničem. Buď lidé opravdu nevěděli, nebo jsem pro ně nebyl tím, komu by se chtěli svěřit.

Dobré ale bylo, že o pořádný krok vpřed se postaral překvapivě Leopold Hamáček: „Abych ti pravdu řekl,“ začal mi tykat, „mám vůči tobě výčitky svědomí!“ dal se do zpytování své hříšné duše.

„Co jste mi provedl?“

„Kdybych před Aničkou mlčel, ona by ti nevolala a neměl jsi takové starosti!“ měl jasno.

„S tím si starost nedělejte, chytání zločinců je moje práce.“

„Chtěl bych ti alespoň nějak pomoci,“ nabízel se.

„Musíte se na to podívat ze širšího pohledu,“ váhal jsem ještě odpovědět ano. „Zabili člověka a policie je tady od toho, aby našla vraha. A není zase tak důležité, který z nás to nakonec bude!“

„Petříku, já vím, že jsi slušný chlap, ale já to tak nechat nechci!“

„Vy pro mě máte nějakou důležitou informaci?“ pochopil jsem konečně, proč je stařík tak nejistý.

„Informaci určitě, ale jak je důležitá, to opravdu neodhadnu.“

„Dobře, řekněte co víte, budu to brát bez záruky,“ snažil jsem se ho rozmluvit. Bylo to zatím pořád na dlouhé lokte.

„Tobě by nevařilo, kdyby se to nepotvrdilo?“

„Strejdo Hamáčku, copak vy si opravdu myslíte, že se mohu na každou informaci, kterou se dozvím, stoprocentně spolehnout?“

Otevřel dva lahváče, což mě mile překvapilo, opakovaně se zhluboka napil, Ferda se mu lísal o nohy, a teprve potom začal: „Ono to v mém věku vypadá možná hloupě, ale já mám o pětatřicet let mladší milenku! Je ze vsi.“

„Vy myslíte, že to udělala ona?“ vypadla ze mě parádní pitomost.

„Karina by něco takového nedokázala, ale když jsem ji naposledy navštívil, byla úplně jiná!“

„Jak jiná?“ nebylo pro mě ještě možné tok jeho myšlenek pochopit.

„Já už jsem se dávno smířil s tím, že to se mnou táhne především kvůli penězům, kterých má pořád nedostatek, protože žije jenom z podpory se čtrnáctiletým klukem, ale ona byla najednou naprosto spokojená.“

„Pane Hamáčku, napovídal jste mi toho dneska už opravdu hodně, ale pořád nevím, kde je, jak se říká, jádro pudla!“

„Je mi nevysvětlitelné, jak se v té době mohl okolo baráku projíždět její syn Gejza na úplně novém horském kole! Trochu se vyznám, muselo stát osm deset tisíc korun.“

Konečně jsme byli o krok dál!

„Vám je záhadou, kde tak najednou sehnali tolik peněz?“

Rozhodně je, Petře, pravdou, že jsem s tou ženskou zažil doby, kdy žili s klukem, jak se říká, z ruky do huby. A není to zase tak dávno. Nemohu na nikoho ukazovat, ale on by mohl být tím, který to Věře Štěpánové udělal!“ řekl konečně, co ho trápilo.

Požádal jsem ho, abychom ty lahváče v klidu dopili. Potřeboval jsem si ujasnit, jak s těmito informacemi naložím...

● ● ●

Gejza Bednár byl obyčejný, v této chvíli ale také hodně vyplašený, kluk.

Byl jsem přesvědčený, že na něho žádnou velkou taktiku vymýšlet nemusím: „Koukal

jsem, že máš parádní kolo? „Kdo ti ho koupil?“

„Maminka, ona je na mě moc hodná.“

„Doufám, že jsi za ně poděkoval a ze školy nosíš samé jedničky?!“

„Tam mně to moc nejde,“ připustil kluk, „už bych měl být v devítce, ale chodím teprve do sedmé!“

Pokročil jsem: „Znal jsi paní Štěpánovou?“

„Kluci říkali, že ji někdo zamordoval,“ vypadlo z něho.

„Ty náhodou nevíš, kdo to mohl udělat?“

„Proč se na to ptáte zrovna mě?“ klopil chlapec rychle oči. Nebylo těžké rozeznat, že v tom prsty doopravdy má. Ale jak?

„Protože si myslím, že jsi peníze na nové kolo ukradl právě z její chalupy!“ zaútočil jsem už natvrdo.

Normálně se rozběhl.

Čekal jsem dobrou čtvrt hodinu, ale to už mně připadalo dost: „Chci slyšet, jak to všechno bylo!“

„Celý život jsem akorát smradlavý, blbý fakan, který se musí koukat na to, jak se mají ostatní děti dobře.“

Připadalo mi to jako vysvětlení, které není z jeho strany. „Každý nemůže mít všechno.“

„To mě nezajímá. Proč zrovna já ne?“

Vyprávět mu o tom, že více se na Zemi daří podvodníkům, lidem bez charakteru a svědomí se mně nechťelo. Ve slušivých oblecích, s úsměvem na rtech nás okrádají o miliony a většina z nás jenom mlčky přihlíží a skřípe zuby. I policie je v mnohých případech bezmocná: „Ty musíš hlavně pochopit, že sám si nic brát nesmíš!“

„Budu si moci vzít s sebou kolo?“ překvapil mě.

„Kam s sebou?“

„No přece do vězení. Také jsem slyšel, že se tam nemusí chodit do školy?! Je to pravda?“

Mám u policie něco za sebou, ale tohle bylo opravdu silné kafe: „Jak jsi se dostal do domku paní Štěpánové?“ musel jsem se vrátit k důležitému.

„Přišel jsem na návštěvu, ale ona mě nechťela pustit dovnitř.“

„Vysvětlila ti proč?“

„Říkala, že se mě bojí. Tak jsem se schoval na dvorku, a když vyšla pro něco z chalupy, vběhl jsem dovnitř. Jenomže tam na mě začal štěkat její pes. Ona ho slyšela a vracela se. Musel jsem se ho zbavit!“

„Co bylo potom?“

„Psa jsem zabil, ale Štěpánová najednou stála ve dveřích. Nemohl jsem okolo ní utéci. Byl jsem v pasti. Ustoupil jsem do kuchyně. Jenomže ona šla za mnou a křičela, co jsem to udělal. Jak se objevila v mých rukou žehlička, opravdu nevím. Také si nepamatuji, jak jsem utrhł u šňůru, ale když se pak na mě sápla, uškrtl jsem ji! Řeknu vám, docela se bránila...“

„Není ti líto toho, co jsi udělal?!“

Také tentokrát mě mladý vrah překvapil: „To je přece nesmysl! Byla už hodně stará, stejně by brzy umřela!“

Pokolikáté už jsem potřeboval pár vteřin, abych se vzpamatoval. Teprve pak jsem se zeptal: „Proč jsi tam rozházel ty oblásky?“

„Měl jsem dědečka, také už je po smrti. Kradl, byl i zavřený. Ten mi říkal, že když nasbíral v potoce pár oblázků a rozházel je tam, kde kradl, četníci na něho nikdy nepřišli. Myslel jsem, že to bude platit i pro mě...“

Ilustrace Kristina POKORNÁ

Jeff Cooper

★ 10. 5. 1920 Los Angeles
+ 25. 9. 2006 Gunsite

Odešla legenda, jeden z nejuznávanějších expertů na zbraně a střelbu, jaci kdy chodili po světě. Jeff Cooper v druhé polovině 20. století zásadně ovlivnil nejen světový střelecký sport, ale především bojovou (myšleno i policejní) střelbu z krátkých zbraní. Výcvik policistů a příslušníků zvláštních jednotek prakticky po celém světě – a v posledních letech i u nás – probíhá podle zásad, pod nimiž se Cooper nesmazatelně podepsal.

Jak není v Americe neobvyklé, John Dean „Jeff“ Cooper se seznamoval se zbraněmi už od dětství. Na střední škole se potom zapsal do školy pro důstojníky v záloze, prý proto, že poskytovala svému střeleckému týmu neomezené množství malorážkových nábojů. V důstojnické škole pokračoval i při studiu na Stanfordově univerzitě, kde získal bakalářské vzdělání v politických vědách.

V září 1941 se urostlý mladík – měřil 190 centimetrů – upsal námořní pěchotě, která mu nabídla kariéru vojáka z povolání. Jako poručík nastoupil do základní školy Marine Corps, kde ho také zastihl japonský útok na Pearl Harbor. Následující roky válčil v Pacifiku na bitevních lodích v Pensylvánii. Na její palubě byl dvakrát zraněn a dostal se i do pozemních šarvátek, když byl vysazován jako dělostřelecký pozorovatel, případně se zachránil jednotkou nebo k pohřbívání mrtvých.

Po válce prožil několik let jako student vojenského zpravodajství a instruktor štábní školy Marine Corps v Quanticu. Tady poprvé přičichl k metodice střelby. Na základě poznatků ze střeleckého výcviku FBI spolu s kapitánem H. G. Taftem vytvořili na svou dobu moderní „Kurz vojenské bojové střelby z pistolí“. Korejskou válku Jeff strávil převážně v jihovýchodní Asii v natolik utajované operaci CIA, že o ní až do konce života odmítal mluvit. Ví se jenom to, že v Thajsku si mohl udělat třetí „zářez na pažbě“. Jakýsi pašerák vystřelil na jeho dříp dávku ze samopalu, a když se pokoušel vyměnit zásobník, Jeff ho zastřelil jedinou ranou ze svého Coltů pětáctýřičky.

V roce 1955 podplukovník Cooper odešel do civilu. S rodinou se přestěhovali do jihokaliifornského Big Bear Lake. Jeff se zřejmě nudil, a tak jednou, bylo to v roce 1957, připravil pro aktivní i penzionované policisty z okolí závod, který nazval Leatherslap. Střílelo se na sedm yardů

„Člověk bojuje svou myslí. Jeho ruce a jeho zbraně jsou pouze prodloužením jeho vůle... Stav myslí, který zajistí vítězství ve střeleckém souboji, sestává z vnímání reality, předvídavosti, soustředění a chladnokrevnosti. Nade vším stojí sebekontrola. Hbitost, obratnost a střelecké umění jsou předpokladem sebedůvěry a sebedůvěra je předpokladem sebekontroly.“
Jeff Cooper

s tasením zbraně z pouzdra. Tady někde lze hledat začátek slavné Cooperovy kariéry: asi jako první na světě si totiž uvědomil, že střelecké závody „ve volném stylu“ mohou být nejlepším cestou pro hledání nejúčinnějších technik pro reálný boj s krátkou zbraní. Leatherslap měl

obrovský úspěch

a posléze se opakoval každý měsíc. V roce 1958 se zde odehrála jedna světová premiéra: šerifův zástupce Jack Weaver zvítězil s použitím významné novinky, a sice držení revolveru oběma rukama. Tato technika sama o sobě byla pochopitelně známa i dřív, ale Weaver ji vypracoval komplexně, jako celý postoj, optimální pro bojové střetnutí. Jeff tento postoj adaptoval pro samonabíjecí pistole – a dodnes nikdo nevymyslel nic zásadně lepšího, i když se samozřejmě objevily drobné modifikace. Tak vznikl jeden z pilířů Cooperovy doktríny moderní bojové střelby z krátkých zbraní, jimiž jsou:

1. velkorážová samonabíjecí pistole
2. tasení z pouzdra přímo na terč
3. Weaverův postoj
4. kontrola dýchání
5. bleskové přenesení zraku z terče na mířidla (na mušku)
6. rychlé a plynulé stisknutí spouště, při němž střelce „překvapí“ výstřel.

Jak si Leatherslap a Cooperovy myšlenky získávaly stále víc příznivců, začaly se podobné závody pořádat i na jiných místech jihozápadu USA. V roce 1963 je zastřešila Southwest Combat Pistol League v čele s Jeffem Cooperem (slovo combat bylo později z názvu Jihozápadní pistolové ligy vypuštěno). Začalo hektické období, z koníčka se najednou stalo povolání. Protože to fungovalo, každý se chtěl seznámit s Cooperovou „školou“ bojové střelby. Jeff začal jezdit po celých USA a navštívil také snad všechny světadíly. Jeho kurzy prý prošlo na 18 000 frekventantů. Cooper se stal poradcem zbrojovek, vyhledávaným soudním znalcem a neméně vyhledávaným autorem. V několika odborných časopisech měl stálou rubriku, pokračoval v práci na knihách. V roce 1971 založil na podnikatelském základě vlastní střeleckou školu, American Pistol Institute.

Souběžně s revolučními změnami ve výcviku policistů a speciálních jednotek se také rozvíjel nový sport, nejčastěji zvaný combat, ale také praktická střelba. Jeff Cooper v něm třikrát získal titul mistra USA. První mistrovství světa se uskutečnilo v roce 1975 ve Švýcarsku. Následujícího roku byla v Columbi (Missouri) za účasti delegací 14 států založena mezinárodní konfederace IPSC a Jeff Cooper se stal jejím prvním prezidentem. Téhož roku 1976 začal první střelecký kurz na Gunsite – to je stohetarový ranč v arizonské poušti poblíž Prescottu, který Cooper koupil, přestěhoval se tam s rodinou a pokračoval tam v provozování svého institutu.

S IPSC se Cooper bohužel brzo rozešel, protože se prý začala vzdalovat od bojové praxe a stále více sázela na high-tech zbraně a zčásti i návyky nepoužitelné v reálném boji. Kromě publicistiky nadále věnoval většinu svých sil Gunsite, z něhož se stala snad nejprestižnější střelecká škola na světě. Aktivní účast na jejím provozu ukončil teprve roku 2003.

Přemysl LIŠKA
Foto archiv